

Chvíli jsem hledal a pak jsem v kapse kabátu našel lístek s nákupem. Poznal jsem své klikyháky. Přesvědčoval jsem ji, že to po mně určitě nepřečte, ale stejně se chtěla podívat.

„Dětskou výživu tu nemáte,“ poznamenala, když si lístek prohlédla.

„Ne, to už je věčnost od doby, kdy jsem musel kupovat dětskou výživu,“ souhlasil jsem. „To tyhle lahvičky ještě ani nebyly. Manželka to vařila sama.“

„Máte tu na lístku sušenky.“

Dívka se přede mnou vydala k sušenkám.

No jo, sušenky jsem si šel koupit, vzpomněl jsem si naštěstí. A jogurt. A pastu na zuby.

Zase se mi všechno trochu vyjasnilo.

Zapomínání není nic zábavného, to mohu každého ujistit. A zvyknout si na to nejde. Ano, u druhých to může být někdy legrační a člověk se zasměje. Třeba Grietje jednou zapomněla vzadu ve vánočních jesličkách banán. Ježíšek byl celý obalený muškami. Dost nás to pobavilo. I když vyčistit jesličky nebylo potom zas tak jednoduché a sláma nám navíc úplně ucpala pytlík ve vysavači. Našli jsme v něm pak ale hlavičku jednoho pasáčka. Ta se zřejmě kdysi ulomila, byla přilepená, ale zjevně ne moc pevně.

Nejde mi na rozum, proč Grietje položila ten banán právě tam, než na něj zapomněla. Možná ji napadlo, že Ježíškovi banány chutnají. Nebo Marii.

Vraťme se ovšem na začátek, jelikož jsem si vzpomněl.

Rozhodl jsem se zase psát právě proto, že tolik zapomínám. Deník budu moci používat jako pomocníka paměti, kromě toho dá všedním dnům alespoň nějakou strukturu.

Když tak ale o té struktuře přemýšlím, je to vlastně nesmysl. Jakoupak strukturu teď asi potřebuju? Každý den se probudím, nasnídám, vypiju kávu, naobědvám, dám si čaj, povečeřím, další káva a pak večer u televize usnu.

Dvakrát složitě to zrovna nevypadá.

Jenže i z takového přehledného programu se mi někdy v hlavě pár věcí poztrácí. Najednou nevím, jestli jsem právě snídál, nebo obědval. Či jestli mám jít spát, nebo jsem se právě probudil. Ale ne, to poslední je vtip.

Ničemu by to nevadilo, kdybych ovšem neměl Slečnu Jansenovou.

Na vysvětlenou: Slečna Jansenová je pes, kterého jsem dostal od Everta. K dárku už bylo připojeno i jméno. A aby toho nebylo málo: Slečna Jansenová je sameček. Musím ho třikrát denně pěkně venčit. Dvakrát kousek kolem domu a jedna delší procházka po pláži. Může tam běhat pro míčky, které mu házím. Koupil jsem si na to takový speciální házeč míčků. Když je příznivý vítr, povede se mi leckdy i dvacet metrů.

Minulý týden, nebo snad... no na každý pád před nějakou dobou se Leonie divila: „To už jdeš zase na procházku, Hendriku?“

„Jak to myslíš, už zase?“ ptal jsem se nechápavě, ale začínal jsem tušit, že tu něco nehraje.

„No,“ odpověděla kamarádka, „Slečnu Jansenovou jsi už byl vyvenčit před půl hodinkou.“